

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΓΚΥΓΙΩΜΟ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΗΝ ημέρα εκείνη είχαμε βγει κινήσι με τὸ φίλο μου τὸ Ραϊμόνδο. Τὸ κινήγημα ἐνὸς λαοῦ μὰς ἔκανε ν' ἀπομακρινώθουμε πάλι ἀπὸ τὸ κτήμα μας, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε...

Ξαφνικά μὰς ἔπασσε ραγδαία βροχὴ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἄρχισε νὰ βραδιάζη. Τρέξιμε δεξιὰ κ' ἀριστερά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦμε κινεῖνα καταφύγιο, τὸ μὴνὸ ποὺ κατοικήσαμε ἦταν νὰ γάσουμε τὸ δρόμο μας καὶ νὰ βροῦμε μέσα σ' ἕνα μικρὸ δάσος χωρὶς διέσοδο!

Μισὴ ὥρα ὀλοκήθη, γυρνώσαμε ἐδῶ κ' ἐκεῖ μουσεμεινοί. Τέλος, τὰ καταφέραμε νὰ βροῦμε ἕνα δρόμο καὶ νὰ βροῦμε ἀπὸ τὸ δάσος. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν βγάλαινε κ' οἱ δύο μὰ κεραιὴν φωσῆς. Λίγο παραπέρα, εἶδαμε τὰ φωτισμένα παράθυρα ἐνὸς σπιτοῦ. Τρέξαμε σ' αὐτὸ, —γιατὶ ἐξακολούθησε νὰ βροῦχη ραγδαία— καὶ χτυπήσαμε τὴν πόρτα.

Ἐνας ἀγριάνθρωπος μὲ μακρινὰ μαῦρα γένεια καὶ μὲ κατακόκκινα μάτια μὰς ἀνοίξε. Τοῦ ἔζηγήσαμε τί μὰς εἶχε φέρσει καὶ τὸν παρακαλέσαμε νὰ μὰς φιλοξενήσῃ τὴν νύχτα. Τότε αὐτὸς μὲ βραχνὴ φωνὴ μὰς εἶπε νὰ περάσουμε μέσα.

Στὸ δωμάτιο ποὺ μὰς ὠδήγησε, ἦταν καὶ ἡ γυναῖκα του, ποὺ φαινόταν πὸ ἄγρια κ' ἄτ' αὐτὸν... Ὁμιολογῶ ὅτι τὸ ζευγάρι αὐτὸ δὲν ποῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωση. Καὶ ὁ ἀδικαιολόγητος φόβος μου μεγάλωσε ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ εἶδα τὰ μάτια του, νὰ γυαλίζουν ἄγρια καὶ παρόξενα, ἐνῶ ὁ Ραϊμόνδος ἄνοιγε τὸ γεμάτο πορτοφόλι του, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕκατὸ φράγκα γιὰ τὴν φιλοξενία του.

Ἄποτα μὰς ἔδωσαν νὰ φάμε καὶ ἔφριξαν κάρπυσα κούτσουρα στὸ τζάμι γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ βρομεῖνα ρούχα μας.

Ἰσχυρὰ τὸ ἀντρογόνο ἀποτραβήχτηκε σὲ μὴ γωνία καὶ εἶπαν κάτι μεταξὺ τους μὲ χαμηλὴ φωνή. Ἡ ματιὰ ποὺ μὰς ἔφριξαν κάρπυσα, μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάζω, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Μὰ δὲν μποροῦσαμε, φυσικά, ν' ἀφήσουμε τὸ ἀσφαλὲς αὐτὸ καταφύγιο καὶ νὰ βροῦμε ἔξω μὲ τέτοια βροχὴ... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀνκοίνοισα στὸ Ραϊμόνδο τοῦς φόβους μου.

Τέλος, μὰς πλησίασε ὁ οἰκοδόμος τῆς καὶ μὰς εἶπε ὅτι θὰ μὰς ἔδωξε νὰ κοιμηθῶμε μαζὶ σ' ἕνα κρεβάτι, πάνω σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ φύλαγαν τὰ τρώφια. Δὲν εἶχε ἄλλη καλύτερη κἀμαρὴ καὶ περισσότερα μέσα ἀνεύσει.

Ὁ Ραϊμόνδος δὲν ἔφερε καμιὰ ἀντίρρηση καὶ, ὅποτε, ἀπὸ μὴ ὥρα, πέφταμε νὰ κοιμηθῶμε, τσιτσιμένιο ἀπὸ τὴν κούρασι... Πόσον καιρὸ κοιμήθηκα; Δὲν ἔξεο. Ἐκείνο ποὺ θυμάμαι πάλι καλὰ εἶνε εἰς, Ξαφνικά, πετάχτηκα τρομαγμένος ἀπὸ στρώμα.

Γύρω βασιλευσε βαδὴ σκοτιάδι. Ἐξῶ, ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀνεμὸς λυσσο-

ῶρα, Ξεμήχησε ὁ πατέρας τοῦ μεγαλειτέρου μυθιστοριογράφου τὸν αἰώνον...

Ὁ Βασίλειος ἔδειχνε τὸ κεφάλι του καὶ φηδύοιζε: —Θεὸς σπασέστον τὸν καϊμένον! Ἐταπε συμφόρησι!

Ὁ παπὰς ἔβωσ κατὰθεθε τὴν εἶνε γινεῖ. Μὰ δὲν τόμχησε ἡ δὲν θέλησε νὰ πῆ τίποτε. Ὅποτε καὶ ἡ ἀναχώρησις ἀπελάγησαν τὰ πραγματικά αἶτια τοῦ θανάτου τοῦ γυατοῦ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνοικίτας δὲν μαρτύρησε τίποτε. Ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ προτίμησαν ν' ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη αὐτὴ ἡ περίπτωσι διαδικαστικῆς λαϊκῆς ἐκδικήσεως.

Καὶ αὐτὸ ἄξιμα οἱ συγγενεὶς τοῦ μακαρίτη ἔδειξαν, μὲ τὴ στάσι τους, ὅτι ἤθελαν νὰ πῆσι σὴν λήθη ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσι...

Μονάχα ἡ Βάρβη, ἡ μικρότερη κόρη του, ποὺ ἔβυε μαζὶ του στὸ κτήμα του, ἔβυε γιὰ κάρπυσα καιρὸ μικρὰ δάκρυα ἐνῶ ἔπαιξε στὸ πιάνο τὰ ἀσθηματικά βάλς, τὰ ὅποια ἄλλοτε ὁ πατέρας τῆς ἄκουγε μὲ μεγάλη συγκίνηση. Γιατὶ ὁ τραγικὸς αὐτὸς γαιοκίτημον, ὁ σκληρὸκαρδὸς καὶ θηριώδης αὐτὸς ἀνθρώπος, δάκρυζε ὅταν ἄκουε ἕνα μουσικὸ κομμάτι...

Μόλις ὁ Φεντιὸ Δοστογιέβσκι ἔμειθε σὴν Μόσχα τὴν εἰδησι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του, ἔβυσε καταγῆς, βγάζοντας μὲ φρικαλέα κραυγὴ καὶ κτηνωτικὸς ἄφρονις ἀπὸ τὸ στῆμα του. Ἡ συγκίνηση ποὺ δοκίμασε ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἔβυθε τὴν πρώτη κρίσι τῆς ἐπιλήψιας, τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀρρώστιας ποὺ θὰ τὸν βασάνεζε ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ.

μαυνοῦσαν μὲς σὴν νύχτα. Τὸ δάσος οὐδ'ἄραζε θρηνητικά. Ἄποτα, δὲν μὰς ἔπληθυναν οὔτε ὁ φόβος τοῦ ἀνεμου, οὔτε ὁ κρύος ποὺ ἔκανε ἡ βροχὴ χτυπώντας τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου.

Τέντοσα τὸ αὐτὸ μου καὶ ἄκουσα δύο φωνεὶς νὰ συνομιλοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας. Ἡ μὴ φωνὴ ἦταν γυναικεία καὶ ἡ ἄλλη ἀνδρική. Τὶ νὰ συζητοῦσαν ἄραγε; Ἐδῶσα μεγαλιέτερη προσοχὴ σὴν κουβέντα τους καὶ τὸ αἶμα πᾶρσοε στὶς φλέβες μου.

—Τώρα εἶνε ἡ κατάλληλη στιγμὴ σοῦ λέω! ἄκουσα νὰ λέῃ ἡ γυναικεία φωνή.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσουμε καὶ τοὺς δύο; ρώτησε ἡ ἀνδρική φωνή.

Δὲν ἄκουσα τὴν ἀπάντησι. Κρίως ἰδῶς ἔβυσε τὸ μέτωπό μου μὲ τὴ σκέψι ὅτι εἴμεθα καὶ οἱ δύο ἄσπιλοι καὶ ἀντεπεράσπιστοι, σὴν διάθεσι αὐτῶν τῶν κακοῦργων... Δὲν γελῶσθηκα στὰ προσωπίματά μου... Ἐξ ἄλλου, εἶχα δεῖ καλὰ τὰ μάτια τους νὰ λάμπουν, ὅταν ὁ Ραϊμόνδος ἄνοιγε τὸ πορτοφόλι του...

—Τὶ ἔφρετε νὰ κάνω; Νὰ φωνάζω; Μὰ κανεὶς δὲν θὰ μὰς ἄκουε, ἀφοῦ τὸ σπίτι αὐτὸ βροικώτανε σὴν ἐρημιά...

Πέρασαν ἔτσι κάρπυσεσι στιγμὲς ἀγωνίας...

Ἐξαφνα, ἄκουσθησαν καὶ πάλι κάτι φηρηητά ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ ομιολογῶ ὅτι λίγο ἔβυε νὰ ἀποδηήσω ἀπὸ τὸ φόβο μου, ὅταν ἄκουσα τὴ γυναικεία φωνὴ νὰ φωνή:

—Ἐχεις μαζὶ σοῦ τὸ μαχαίρι σοῦ;

Ἡ πόρτα ἔφριξε. Κάρπυσε προσπαθῶσσε νὰ τὴν ἀνοίξη. Πετάχτηκα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου σ' ἔτρεξα καὶ στάθηκα δίπλα σὴν πόρτα. ἔτοιμος ν' ἀμυνθῶ. Ὁ Ραϊμόνδος, ποὺ δὲν προλάβα νὰ τὸν ἔπληθυνω, ἐξακολούθησε νὰ κοιμᾶται ἤσυτος καὶ ἀμέριμος...

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη, μὴ ἀξίδια φωτὸς γλῶσθησε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγά-σιγά...

Ἐνας ἀνδρας μῆγε μέσα. Ἐμπόλιτος κρατώντας ἕνα μαχαίρι. Ἡ τρομερὴ σιλουέττα του διεγράφη κάρπυσαρ στὸ φωτισμένο κάρπυσε τῆς ἀνοιχτῆς πόρτας.

Ἡ γυναῖκα ἔβυε ἀτ' ἔξω, κρατώντας στὸ χεῖρ τὸ φανάρι.

Καὶ εἶπε γιὰ τελευταία φορὰ στὸν ἀνδρα:

—Σιγά-σιγά!...

Ἡ καρδιά μου κόντηνε νὰ σπάσῃ στὸ στήθος μου ἀπὸ τοὺς δύο βαναυγὸς χτύπους.

Ἐξακολούθησα νὰ μένω κρημνένος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Δὲν τοιμώσασα νὰ κινήθῶ, νὰ φωνάζω, νὰ κάνω μὴ χειρονομία. Στὸ μεταξὺ, ὁ ὀπλισμένος ἀνδρας προχωροῦσε πρὸς τὸ κρεβάτι, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Καὶ ὅταν ἔφτασε πρὸς τὴν κλίνη, ὅπου κοιμῶταν ὁ δυστυχῆς...

Ἐκείνη στιγμὴν, ἕνα μαῦρο καὶ τριχωτὸ χεῖρ...

Ραϊμόνδος, σήκωσε τὸ γεμνὸ χεῖρ του, ἕνα μαῦρο καὶ τριχωτὸ χεῖρ... Τὸ μαχαίρι σκόρπισε μὴ ἀπείσιμα λάμψι...

Καὶ τότε... εἶδα τότε τὸν ἀγριάνθρωπο νὰ κῶβη μὴ μεγάλη φέτα ἀπὸ ἕνα ζαμπόν ποὺ ἦταν κρημασμένο πάνω ἀτ' τὸ κρεβάτι!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, τὸ δάσος τραγοῦδοσε κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο. Ὁ ὄρανός ἦταν γαλανὸς καὶ τὰ πουλιὰ γλυκοκελαδοῦσαν μὲς στὶς φυλλοσιπῆς τῶν δένδρων.

Ὅταν κατεβίχαμε κάτω σὴν τραπέζια, βόηκαμε τοὺς οἰκοδόμοτες νὰ μὰς περιμένουν. Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο. Ἡ λαχανόσουλπα ἄχνιζε σὲ μὴ μεγάλη γαβιάδα. Ἐγὼ ἤμουν καταχαρούμενος. Δὲν εἶχα πῆ ἀξιμα τίποτα στὸ Ραϊμόνδο γιὰ τὴν ἀγωνία ποὺ δοκίμασα τὴν περασμένη νύχτα.

Ὁ «ἀγριάνθρωπος» μὰς ρώτησε πῶς περάσαμε τὴ νύχτα μας καὶ ἡ γυναῖκα του μὰς ἔτρησε συγνώμη, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ μὰς περιποιηθῇ καλύτερα...

Ἐίχαμε διαβολικὴν ὄρεξι.

Καὶ ὅταν, ὅποτε, εἶδα τὴν σοῦπα, εἶδα τὴν οἰκοδόμοσινα νὰ μὰς φέρην δυν..., γάλους ροδοκόκκινους καὶ ξεροφρημένους, λιμυθῆρα τὴ μυστηριώδη νυχτερινὴν κουβέντα, ἔμυθησα δυνατὰ γέλια. ἐνῶ οἱ ἄλλοι μὲ κῆτταζαν κατάπληκτοι, καὶ εἶπα:

—Ἄ! κἀνατε πὸλὸ καλὰ ποὺ τότε σ φ ἄ ξ α τ ε κ α ι τ ο ῦ ς δ ῖ ο ῖ!... Δὲν σὰς βλέπω ἀπὸ τὴν πείνα!...

ΖΩΡΖ ΓΚΥΓΙΩΜΟ

Είχαμε βγει κινήσι...